

CADRUL JURIDICO-PROCEDURAL DE REZOLUȚIE BANCARĂ

*Conf. univ. dr. Alexandru ARMEANIC,
Prof. Andrei NASTAS*

Abstract: *The financial insolvencies have highlighted the fragility of the banking system, which has led to the implementation of a legal rule to protect the stability of the banking system at EU Member State level, by Directive 2014/59/EU establishing a framework for the recovery and resolution of credit institutions and investment firms. Taking into account the economic and financial situation, as well as the pressure to which the authorities of the Republic of Moldova are subject, the Law No 232/2016 on the recovery and resolution of banks was promoted and adopted. Thus, bank resolution is a procedure designed to save all or part of the business of certain banking entities. Bank resolution avoids and bypasses insolvency court proceedings. There is a certain difference between bank resolution and normal insolvency proceedings, namely: the overall objective of the resolution regime is to ensure the rapid resolution of a bank with minimal risk to financial stability. The objectives of resolution are much broader than the objectives of normal insolvency proceedings, which usually focus on the interests of creditors. The resolution regime aims to ensure global financial stability. In such context, the resolution authority would also seek to ensure that no creditor would be disadvantaged in the resolution process, which is not the case in insolvency proceedings.*

Keywords: *bank, creditor, banking system, bank resolution, insolvency, credit institution, financial stability*

Insolențele financiare în ultimii 20 de ani au evidențiat instabilitatea sistemului bancar, fapt ce a dus la implementarea unui norme juridice în vederea protejării stabilității sistemului bancar la nivel național, internațional și european. Respectiv, elaborarea cadrului legal privind stabilitatea financiară a reprezentat una din principalele acțiuni în vederea fortificării și reformării sferei bancare din Republica Moldova.

La baza elaborării noii reglementări au stat prevederile Directivei 2014/59/UE de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții. Ca urmare, autoritățile moldave au acționat în primăvara anului 2016, prin demararea procesul de elaborare a Legii nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor.

Astfel, *rezoluția bancară* este o procedură menită să salveze, în totalitate sau în parte, afacerile unor entități din domeniul bancar, entități care, prin amplitudinea efectelor activităților lor în economie, prin efectul de contagiune pe care l-ar antrena eventualul lor faliment și prin fricile distructive pe care le-ar declanșa un astfel de

focar de infecție economică și juridică, sunt considerate prea mari pentru a fi lăsate să falimenteze. Procedurile de rezoluție evită și ocolesc procedurile judiciare de insolvență, sunt proceduri extrajudiciare, netransparente, care ignoră, aproape fără excepție, drepturile creditorilor.

Astfel, din punct de vedere juridic, rezoluția bancară este o procedură care permite băncilor sistemice și autorității de rezoluție evitarea procedurilor normale de insolvență comercială. Prin urmare, scopul rezoluției bancare este, nu de a salva banca în sine, ci de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale acesteia.

Există o anumită diferență între rezoluția bancară și procedura normală de insolvență, și anume: obiectivul general al regimului de rezoluție constă în asigurarea rezoluției rapide a unei bănci, cu risc minim pentru stabilitatea financiară. El ar trebui atins fără un impact negativ asupra economiei reale și fără a fi nevoie să se cheltuiască bani publici pentru stabilizarea unei bănci în curs de a intra în dificultate.

Obiectivele rezoluției sunt mult mai ample decât obiectivele procedurii normale de insolvență, care, de regulă, se axează pe interesele creditorilor și pe maximizarea valorii activului insolvenței. Regimul de rezoluție vizează asigurarea stabilității financiare globale. În acest context, autoritatea de rezoluție ar căuta, de asemenea, să se asigure că niciun creditor nu ar fi dezavantajat în procesul de rezoluție, ceea ce nu se regăsește la procedura de insolvență.

Comitetul unic de rezoluție (autoritate de rezoluție la nivelul Uniunii Europene) definește rezoluția¹ ca fiind restructurarea unei bănci de către o autoritate de rezoluție, prin utilizarea instrumentelor de rezoluție, în scopul garantării interesului public, inclusiv a continuității funcțiilor critice ale băncii, a stabilității financiare și a unor costuri minime pentru contribuabili.

Datorită acestui rol vital pe care îl joacă băncile și în lipsa unor regimuri eficiente în materie de rezoluție, în trecut, autoritățile au considerat deseori necesar să folosească banii contribuabililor (banii publici) pentru a restabili încrederea în sistemul bancar și a evita daune sistemice mai ample.

O măsură de rezoluție trebuie luată doar atunci când acest lucru este considerat necesar în interes public și doar atunci când lichidarea băncii prin procedura normală de insolvență nu ar îndeplini în aceeași măsură obiectivele rezoluției enunțate în Legea nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor. În astfel de cazuri se utilizează instrumente de rezoluție pentru a interveni în situația unei bănci în curs de a intra în dificultate, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând la minimum impactul intrării

---

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului Text cu relevanță pentru SEE.

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A32014L0059>.

în dificultate a băncii asupra economiei și a sistemului financiar. Regimul de rezoluție garantează faptul că pierderile unei bănci în curs de a intra în dificultate vor fi suportate de acționarii și creditorii acesteia, nu de către contribuabili.

În acest context, Banca Națională a Moldovei este autoritatea de rezoluție în domeniul bancar în Republica Moldova, conform Legii nr. 548/1995 cu privire la Banca Națională a Moldovei. Aceeași instituție, care este și autoritate de reglementare, control și supraveghere în domeniu este, în această materie specială, autoritatea administrativă, care înlocuiește instanța judiciară, numește și controlează gestionarul situației de criză (echivalentul administratorului judiciar și al lichidatorului), decide modul în care se realizează rezoluția, ce creditori, inclusiv depozenți, vor fi afectați de măsura reducerii sau a conversiei creanței lor în acțiuni, în ce quantum, cu ce ordine de prioritate, cum se separă activele, cum se constituie și ce activitate are instituția-punte, totul derulându-se confidențial și din postura unei autorități de rezoluție, supraveghere și control, care, pe lângă atribuțiile de politică monetară și de emisiune a monedei, are și delegare de putere legislativă, putând emite regulamente, circulare și alte norme obligatorii pentru operatorii din sistem. Tot Banca Națională a Moldovei este și conclavul care elaborează planul de rezoluție a entităților bancare aflate în dificultate, așa cum rezultă din Legea nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor.

Conform Legii nr. 232/2016, *rezoluția* presupune aplicarea unui instrument de rezoluție pentru scopul atingerii unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției.

Termenul de „rezoluție bancară”², în contextul Legii nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor, descrie procesul de restructurare a unei instituții bancare de către o autoritate de rezoluție, prin utilizarea de instrumente și competențe de rezoluție, pentru asigurarea continuității funcțiilor esențiale ale acestei instituții (de ex. depozite, operațiuni de plată), restaurarea viabilității sale, în totalitatea sau în parte și lichidarea părții reziduale a acesteia.

Printre principalele elemente novatoare ale Legii nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor putem menționa:

1. În textul legii sunt transpuse prevederile Directivei 2014/59/UE a Parlamentului european și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții³;

---

² Legea Republicii Moldova nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor, <https://www.bnm.md/ro/content/legea-privind-redresarea-si-rezolutia-bancilor-nr-232-din-03102016>.

³ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului Text cu relevanță pentru SEE,

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=celex%3A32014L0059>.

2. Sunt prevăzute mai multe acțiuni ce se încadrează la compartimentul „Pregătirea”. Acestea sunt: planificarea redresării și a rezoluției și posibilitatea de soluționare;

3. Intervenția timpurie include: măsurile de intervenție timpurie; înlocuirea organului de conducere; desemnarea administratorului temporar;

4. Rezoluția instituită de Legea nr. 232/2016 include: stabilirea obiectivelor rezoluției; condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție; administratorul special; evaluarea; instrumentele de rezoluție, dintre care: *instrumentul de vânzare a afacerii, instrumentul băncii-punte, instrumentul de separare a activelor, instrumentul de recapitalizare internă*; instrumentele publice de stabilizare financiară; reducerea valorii instrumentelor de capital; competențele de rezoluție; mecanismele de siguranță; obligațiile procedurale; dreptul la contestare și excluderea altor măsuri; mecanismele de finanțare a rezoluției.

În ceea ce privește Directiva 2014/59/UE, ea are în vedere introducerea unui set minim armonizat de instrumente și competențe de rezoluție, în toate statele membre ale Uniunii Europene, precum și instituționalizarea și încurajarea cooperării între autoritățile naționale de rezoluție în rezolvarea crizelor grupurilor bancare și financiare transfrontaliere. Implementarea prevederilor directivei oferă autorităților naționale posibilitatea de a interveni rapid în cazul băncilor problemă, pentru a asigura continuitatea serviciilor critice ale acestora, în paralel cu reducerea posibilului impact al dificultăților băncii asupra economiei și sistemului financiar. Totodată, se asigură protecția deponenților acoperiți, care intră sub incidența legislației privind garantarea depozitelor și este apărată integritatea finanțelor publice.

Principalele elemente ale Directivei 2014/59/UE sunt:

- prevenirea (planuri și standarde; fondul de rezoluție);
- intervenția timpurie (în scopul asigurării continuării activităților esențiale ale băncii și redresarea rapidă a acesteia, autoritățile naționale de rezoluție au competența de a interveni înainte ca situația unei bănci să se deterioreze în mod ireparabil, recurgându-se la acțiuni precum: solicitarea de punerea în aplicare a unor reforme urgente; solicitarea băncii să elaboreze, împreună cu creditorii săi, un plan pentru restructurarea datoriilor; efectuarea de schimbări la nivelul conducerii băncii și numirea administratorilor speciali sau temporari);

- rezoluția (autoritățile naționale de rezoluție au competența: să vândă o parte a instituției; să creeze o bancă-punte care să continue activitățile cele mai importante (transferul temporar al activelor bancare bune către o entitate gestionată de stat); să separe activele bune de cele toxice (acestea din urmă ar urma să fie transferate către o entitate de gestionare a activelor); să aplice măsuri de recapitalizare internă: de exemplu, convertirea datoriilor în acțiuni sau reducerea acestora, astfel, pierderile sunt impuse acționarilor și creditorilor băncii, conform unei ordini stabilite, și nu contribuabililor).

Așadar, în 2014, Uniunea Europeană a adoptat un cadru juridic care să fie utilizat pentru băncile în curs de a intra în dificultate, sub forma mecanismului unic de rezoluție, al doilea pilon al uniunii bancare europene. Acesta se aplică băncilor din statele membre din zona euro. Mecanismul unic de rezoluție reunește Comitetul Unic de Rezoluție - autoritatea de rezoluție responsabilă de băncile semnificative și de băncile transfrontaliere, indiferent de importanța lor, și autoritățile naționale de rezoluție, care sunt responsabile de băncile mai puțin semnificative din jurisdicțiile lor. Mecanismul unic de rezoluție asigură un cadru pentru lichidarea ordonată a băncilor. Scopul său este de a evita producerea unor efecte negative asupra stabilității financiare, de a asigura protecția deponenților care beneficiază de acoperire și de a proteja fondurile publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar.

În ultimii ani, Uniunea Europeană a elaborat un ansamblu de norme armonizate pentru supravegherea și rezoluția băncilor. Acestea sunt cunoscute, pe plan conceptual, sub denumirea de „cadru unic de reglementare”. Referitor la rezoluție, cadrul unic de reglementare cuprinde, în principal, Directiva, Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție, o serie de regulamente delegate sau de punere în aplicare ale Comisiei și standarde, și ghiduri ale Autorității Bancare Europene. În plus, pentru pregătirea rezoluțiilor, autoritățile de rezoluție elaborează manuale și note de orientare, care stabilesc politicile ce trebuie aplicate.

Astfel, Republica Moldova a avut nevoie de o criză bancară de proporții pentru a avea, în sfârșit, o legislație în domeniul rezoluției și redresării bancare. Din punct de vedere formal, aceasta este complet aliniată la cele mai bune practici internaționale și la mecanismelor europene. Din punct de vedere substanțial, ea vine să răspundă în special provocărilor ridicate de fraudarea mai multor bănci autohtone, dar și riscurilor înregistrate după ultima criză financiară internațională.

În cazul în care o instituție nu prezintă un plan de redresare adecvat, autoritatea de supraveghere trebuie să aibă competența de a solicita acesteia luarea măsurilor necesare în remedierea deficiențelor majore ale planului. În procesul transpunerii Directivei în legislația națională, mai multe state europene s-au confruntat cu faptul că cerința dată ar putea afecta libertatea de a desfășura o activitate comercială, garantată prin articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Totuși, limitarea acestui drept fundamental este necesară pentru atingerea obiectivelor de stabilitate financiară. Mai precis, această limitare este imperioasă pentru consolidarea activității instituțiilor și pentru a evita o creștere excesivă a activităților instituțiilor sau a riscurilor asumate de către acestea, fără a avea capacitatea de a depăși dificultățile, de a acoperi pierderile și de a-și restabili baza de capital.

Planificarea rezoluției este efectuată de Banca Națională a Moldovei și apare ca o măsură de prevenire a rezoluției, deoarece aceasta nu înseamnă că rezoluția va fi declanșată efectiv, ea nu duce la instalarea automată a procedurii de rezoluție. Dar totodată, planificarea rezoluției ar putea fi, în sine, startul drumului către starea de

dificultate majoră, care poate duce banca în stare de rezoluție sau, dup caz, faliment. Având în vedere cele menționate mai sus, Banca Națională a Moldovei:

- a) elaborează un plan de rezoluție pentru fiecare bancă;
- b) se asigură că structura care exercită funcția de rezoluție elaborează planul de rezoluție după consultarea structurii care exercită funcția de supraveghere;
- c) identifică în planul de rezoluție obstacolele majore în calea posibilității de soluționare și, dacă este necesar, identifică și măsurile relevante pentru eliminarea obstacolelor;
- d) reevaluează și, dacă este cazul, actualizează planurile de rezoluție, cel puțin anual și după orice modificare semnificativă a structurii organizatorice sau juridice, a activității sau a poziției financiare a băncii care ar putea avea, în opinia Băncii Naționale a Moldovei, un impact semnificativ asupra eficacității planurilor de rezoluție sau care ar impune o modificare a acestora.

În aplicarea prevederilor legale, băncile informează prompt Banca Națională asupra oricărei modificări care ar putea impune o reevaluare sau o actualizare a planurilor. Așadar, banca centrală se asigură că structura care exercită funcția de supraveghere informează în timp util structura care exercită funcția de rezoluție asupra oricărei modificări care ar putea impune o reevaluare sau o actualizare a planurilor, pentru a lua în considerare scenariile relevante, inclusiv posibilitatea ca situația de dificultate majoră a băncii să se datoreze unor circumstanțe individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice.

Conform Legii nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția bancară, BNM este împuternicită să aplice următoarele instrumente de rezoluție:

- *vânzarea afacerii*: acest instrument permite cedarea totală sau parțială a activității unei bănci către participanții de pe piață, în cadrul unui proces determinat și structurat;
- *bancă-punte*: o parte sau totalitatea unei bănci este transferată către o entitate temporară, care este deținută total sau parțial de stat;
- *separarea activelor*: activele, drepturile sau pasivele pot fi transferate unui vehicul de administrare a activelor, care este deținut integral sau parțial de stat;
- *recapitalizarea internă*: capitalurile proprii sau datoriile pot face obiectul reducerii valorii lor contabile sau al conversiei, astfel încât, sarcina să fie suportată mai degrabă de acționari și de creditorii, decât de contribuabili.

În cazul în care o bancă comercială întrunește toate condițiile de rezoluție, Banca Națională a Moldovei poate aplica instrumentele de rezoluție individual sau în orice altă combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor, care se aplică numai împreună cu un alt instrument de rezoluție.

De remarcat că Legea nr. 232/2016 nu prevede expres circumstanțele utilizării unui instrument sau altul, totuși, în situația în care se aplică instrumente de rezoluție, Banca Națională a Moldovei are în vedere obiectivele rezoluției și alege

acele instrumente care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor considerate de aceasta ca fiind relevante pentru fiecare situație în parte. În situația în care sunt utilizate doar instrumentele de rezoluție: vânzarea afacerii și banca-punte și ele sunt utilizate pentru a transfera doar parțial active, drepturi sau obligații ale băncii supuse rezoluției, banca reziduală de la care au fost transferate activele, drepturile sau obligațiile este lichidată, conform procedurii de lichidare silită a băncii.

În cazul în care o bancă încalcă sau, din cauza unei deteriorări rapide a situației financiare, este susceptibilă de a încălca, în viitorul apropiat, cerințele prevăzute de Legea nr. 202/2017 privind activitatea băncilor și/sau reglementările emise de Banca Națională a Moldovei în aplicarea acestora, sau în cazul în care capitalul băncii este deținut, în proporție de cel puțin 50%, de persoane care nu dispun de permisiunea Băncii Naționale, dacă aceasta este obligatorie conform legii, Banca Națională poate lua, după caz, cel puțin următoarele măsuri de intervenție timpurie:

a) să solicite organului de conducere al băncii să implementeze unul sau mai multe aranjamente, ori măsuri stabilite în planul de redresare sau să actualizeze un astfel de plan de redresare atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de ipotezele stabilite în planul inițial de redresare și să implementeze unul sau mai multe dintre aranjamentele sau măsurile stabilite în planul actualizat într-un anumit interval de timp, pentru a se asigura că nu mai există condițiile menționate în partea introductivă a prezentului articol;

b) să solicite organului de conducere al băncii să examineze situația, să identifice măsurile vizând soluționarea oricăror probleme constatate și să elaboreze un program de acțiune pentru soluționarea acelor probleme, dar și a unui calendar de implementare a acestuia;

c) să solicite organului de conducere al băncii convocarea unei adunări generale a acționarilor băncii sau, în cazul în care organul de conducere nu reușește să respecte această cerință, să convoace în mod direct adunarea respectivă și, în ambele cazuri, să stabilească ordinea de zi și să solicite ca anumite decizii să fie avute în vedere pentru a fi adoptate de către acționari;

d) să solicite înlocuirea unuia sau mai multor membri ai organului de conducere a băncii, în cazul în care aceste persoane se dovedesc necorespunzătoare pentru exercitarea atribuțiilor lor în sensul Legii nr. 202/2017⁴ privind activitatea băncilor și a reglementărilor emise de Banca Națională a Moldovei în aplicarea acesteia;

e) să solicite organului de conducere al băncii să elaboreze un plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu toți creditorii băncii, în conformitate cu planul de redresare, după caz;

f) să solicite efectuarea de modificări în strategia de afaceri a băncii;

---

⁴ Legea privind activitatea băncilor nr. 202 din 06.10.2017 (în vigoare din 01.01.2018) Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 434-439 art. 727 din 15.12.2017, <https://www.bnm.md/ro/content/legea-privind-activitatea-bancilor-nr202-din-06-octombrie-2017>.

g) să solicite efectuarea de modificări în structura juridică sau în structura operațională a băncii;

h) să obțină, inclusiv prin controale la fața locului, și să furnizeze Băncii Naționale a Moldovei toate informațiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluție

și pentru pregătirea unei posibile rezoluții a băncii, precum și pentru efectuarea unei evaluări a activelor și pasivelor băncii.

Deteriorarea rapidă a situației financiare a unei bănci este evaluată în baza unui set de indicatori stabiliți prin reglementări ale Băncii Naționale a Moldovei și include, printre altele, o deteriorare a situației lichidității, o creștere a nivelului de îndatorare, a creditelor neperformante sau a concentrării expunerilor.

În cazul deteriorării semnificative a situației financiare a unei bănci sau atunci când se produc încălcări grave ale legislației, reglementărilor sau actelor constitutive ale băncii, ori se înregistrează grave nereguli administrative și dacă măsurile de intervenție timpurie, sus-menționate, nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, sau în cazul în care capitalul băncii este deținut în proporție de cel puțin 50% de persoane care nu dispun de permisiunea Băncii Naționale a Moldovei, dacă aceasta este obligatorie conform legii, se solicită *înlocuirea organului de conducere al băncii*, în ansamblul său, sau a unor membri ai acestuia.

Desemnarea membrilor este efectuată în conformitate cu prevederile Legii nr. 1134-XIII din 2 aprilie 1997 privind societățile pe acțiuni și cu cele ale Legii nr. 202/2017 privind activitatea băncilor și face obiectul aprobării Băncii Naționale a Moldovei, în calitate de autoritate competentă.

În cazul în care se consideră că înlocuirea organului de conducere este o metodă insuficientă pentru remedierea situației sau în cazul în care capitalul băncii este deținut în proporție de cel puțin 50% de persoane care nu dispun de permisiunea Băncii Naționale a Moldovei, dacă aceasta este obligatorie conform legii, Banca Națională *poate desemna unul sau mai mulți administratori temporari ai băncii, printre care poate fi și Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar*. Banca Națională a Moldovei poate desemna orice administrator temporar, proporțional circumstanțelor date, fie pentru a înlocui temporar organul de conducere a băncii, fie pentru a conlucra temporar cu organul de conducere a băncii și specifică acest lucru în decizia sa, la momentul desemnării ⁵.

În cazul în care se desemnează un administrator temporar pentru a conlucra cu organul de conducere a băncii, se specifică, de asemenea, la momentul desemnării, rolul, atribuțiile și competențele administratorului temporar, precum și cerințele către organul de conducere al băncii: de a se consulta cu administratorul temporar, de a obține acordul acestuia înainte de a lua anumite decizii sau de a întreprinde anumite acțiuni.

---

⁵ A. Nastas, S. Cernomoreț, O. Cebotari, *Răspunderea penală pentru declarațiile cu rea-voință în statele aparținând sistemului de drept anglo-saxon*. În: Revista științifico-practică „Relații Internaționale Plus”, nr. 1 (17), Chișinău, 2020, p. 102.

Banca Națională a Moldovei face publică pe pagina oficială web desemnarea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta banca. La numirea administratorului temporar se ia în calcul ca acesta să dețină calificările, cunoștințele și capacitățile necesare pentru exercitarea funcțiilor și să nu fie implicat în nici un conflict de interese.

La momentul desemnării administratorului temporar, acestuia i se atribuie competențele care îi revin, în funcție de circumstanțele date. Competențele pot include unele dintre sau chiar toate funcțiile organului de conducere a băncii, în conformitate cu actele constitutive ale băncii și cu legislația națională aplicabilă, inclusiv competența de a exercita unele dintre sau toate funcțiile administrative ale organului de conducere a băncii. Competențele administratorului temporar respectivă, în relație cu banca, prevederile legislației în vigoare.

Remunerația administratorului temporar, după caz, a administratorilor temporari, se suportă de către bancă și este stabilită de Banca Națională a Moldovei, ținând seama de politica de remunerare a băncii, elaborată cu respectarea dispozițiilor legale aplicabile, nivelul total al acestor remunerații neputând depăși nivelul cumulativ al remunerațiilor acordate membrilor organului de conducere a băncii, pe o perioadă echivalentă de timp.

Rolul și funcțiile administratorului temporar sunt stabilite la momentul desemnării acestuia și pot include evaluarea poziției financiare a băncii, conducerea activității sau a unei părți a activității băncii, în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a băncii și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii conducerii sănătoase și prudente a activității băncii, cu specificarea eventualelor limite ale rolului și funcțiilor acestuia.

Banca Națională a Moldovei deține competența exclusivă de a desemna, de a înlocui și, după caz, de a revoca orice administrator temporar. Totodată, se poate înlocui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv și se pot modifica în orice moment termenii mandatului conferit administratorului temporar.

Banca Națională a Moldovei poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării sale prealabile, stabilind astfel de cerințe la momentul desemnării unui administrator temporar sau la momentul oricărei modificări a termenilor mandatului conferit unui administrator temporar. Administratorul temporar poate exercita, în orice situație, competența de a convoca adunarea generală a acționarilor băncii și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări, dar numai cu aprobarea prealabilă a Băncii Naționale a Moldovei. Concomitent, Banca Națională poate solicita administratorului temporar să întocmească rapoarte privind poziția financiară a băncii și actele întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de aceasta, precum și la sfârșitul mandatului administratorului temporar ⁶.

---

⁶ A. Armeanic, V. Cojocaru, *Drept bancar și valutar*. Ch: SEP ASEM, 2023. p. 167. ISBN 978-9975-147-98-9.

Perioada de desemnare a unui administrator temporar nu trebuie să depășească un an. Perioada de desemnare poate fi prelungită, în mod excepțional, ori de câte ori este necesar, în cazul în care condițiile privind desemnarea administratorului temporar continuă să fie îndeplinite. Banca Națională a Moldovei este responsabilă pentru a determina în ce măsură sunt îndeplinite condițiile pentru menținerea unui administrator temporar și pentru o eventuală justificare a deciziei în fața acționarilor.

Bibliografie:

1. Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului Text cu relevanță pentru SEE.

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A32014L0059>

2. Legea Republicii Moldova nr. 232/2016 privind redresarea și rezoluția băncilor, <https://www.bnm.md/en/content/law-banks-recovery-and-resolution-no-232-03102016>.

3. Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului Text cu relevanță pentru SEE, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A32014L0059>.

4. Legea privind activitatea băncilor nr. 202 din 06.10.2017 (în vigoare din 01.01.2018) Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 434-439 art. 727 din 15.12.2017, <https://www.bnm.md/ro/content/legea-privind-activitatea-bancilor-nr202-din-06-octombrie-2017>.

5. Nastas A., Cernomoreț S., Cebotari O. Răspunderea penală pentru declarațiile cu rea-voință în statele aparținând sistemului de drept anglo-saxon. În: Revista științifico-practică „Relații Internaționale Plus”, nr.1 (17), Chișinău, 2020, p. 102.

6. ARMEANIC A., COJOCARU V., Drept bancar, Ch: Tipografia Print, 2023, p. 141, ISBN 978-9975-3594-0-5.